

Sygn. akt: I C 426/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Osowicki
Protokolant:	maszynistka Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. S. kwotę 43.000,00 zł (czterdzieści trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 9 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości 5% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- koszty procesu znosi wzajemnie.

Sygn. akt I C 426/15

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda P. S. wniósł przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. w W. o zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 73.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9.05.2015 r. oraz kosztami procesu, w związku ze śmiercią ojca B. S., na skutek wypadku drogowego 28.11.2003 r.

W uzasadnieniu powództwa wywodzono, że B. S. poniósł śmierć w następstwie wypadku komunikacyjnego w dniu 28.11.2003 r., w E., gdzie sprawca A. W. wykonując manewr wyprzedzania uderzył w tył wykonującego podobny manewr samochód D. (...), który został przemieszczony na lewy pas jezdni gdzie doszło do zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem M. V. (...), w następstwie czego pasażer B. S. doznał obrażeń ciała, w wyniku których poniósł śmierć na miejscu wypadku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. (...) II Wydziału Karnego z 22.04.2004 r. w sprawie sygn. akt II K 50/04 S. W. został uznany winnym spowodowania wypadku i skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby pięciu lat.

W chwili jego śmierci ojca powód P. S. miał 15 lat. Wskazywano na to, że powód należy do kategorii najbliższych osób dla B. S., który w związku z jego śmiercią doznał krzywdy spowodowanej zerwaniem silnej więzi łączącej ją z ojcem i zdarzenie to stanowi do dzisiaj najbardziej traumatyczny okres w życiu powoda. Brak ojca w istotny sposób zdeterminował przyszłość powoda, który musiał przedwcześnie dojrzeć, odbiło się to na wynikach w nauce powoda a z uwagi na problemy finansowe rodziny w wakacje musiał pracować i po ukończeniu szkoły podjąć pracę, rezygnując

z marzenia o studiach. Do dziś powód cierpi z powodu przedwczesnego odejścia ojca, brakuje mu jego rad i wsparcia oraz tęskni za nim. Ponieważ roszczenia te zostały zgłoszone pozwanemu przed wszczęciem procesu a pozwane towarzystwo ubezpieczeń decyzją z 8.05.2015 r. uznało częściowo roszczenie powoda i wypłaciło kwotę 7.000 zł zadośćuczynienia, powód domaga się zasądzenia odsetek od dnia 9.05. 2015 r.

Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł, iż do czasu wprowadzenia § 4 art. 446 k.c. ustawodawca nie przewidywał możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej a przyznanie zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej na zasadzie przepisu art. 448 k.c. nie może być uznane za zasadę. Pozwany zakład ubezpieczeń stosownie do art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych nie jest zobowiązany do naprawienia szkody powstałej wskutek naruszenia dóbr osobistych.

Szkoda powoda w postaci naruszenia więzi emocjonalnej pomiędzy poszkodowanym a osobami trzecimi nie jest normalnym następstwem wypadku i nie może być objęta odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego. Powód otrzymał od pozwanego 20.000 zł tytułem pogorszenia sytuacji życiowej 10.000 zł dobrowolnie i 10.000 zł na podstawie wyroku sadu w sprawie I C 168/06. W zakresie dochodzonych odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pozwany wywodził, że winny być one ustalone najwyżej od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

28.11.2003 r., na trasie E.-Ż., A. W. wykonując manewr wyprzedzania uderzył w tył wykonującego podobny manewr samochód D. (...), który został przemieszczony na lewy pas jezdni, w następstwie czego doszło do zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem M. V. (...). Pasażer samochodu D. (...) B. S. na skutek wypadku drogowego doznał obrażeń ciała, w wyniku których poniósł śmierć na miejscu.

(dowód: kserokopia akt Sądu Rejonowego w K. (...) sygn. akt II K 50/04 - akt oskarżenia).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. (...) sygn. akt II K 50/04 z 22.04.2004 r. S. W. został uznany winnym spowodowania wypadku i skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby pięciu lat.

(dowód: kserokopia akt Sądu Rejonowego w K. (...) sygn. akt II K 50/04 – wyrok z 22.04.2004 r.).

(...) S.A. Towarzystwo (...) w W. wypłaciło powodowi 10.000 zł z tytułu znacznego pogorszenia jego sytuacji życiowej a na podstawie Wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie z 16.04.2006 r. zasądzone od powyższego towarzystwa ubezpieczeń na rzecz powoda 10.000 zł z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej na podstawie art. 446 § 3 k.c.

(dowód: akta Sądu Rejonowego w C. (...) I Wydziału Cywilnego sygn. akt I C 168/06).

(...) S. A. w W. decyzją z 8.05.2015 r. przyznało powodowi kwotę 7.000 zł na podstawie art. 448 k.c.

(dowód: akta szkody k.37v, decyzja z 8.05.2015 r.).

W chwili śmierci B. S. powód miał 15 lat.

(bezsporne).

Do wypadku powód mieszkał wraz z matką i ojcem oraz bratem. Powód był związany z ojcem. Ojciec pomagał powodowi w odrabianiu lekcji, przygotowywał go do dorosłego życia, uczestniczył w życiu szkolnym powoda. Z powodem po informacji o śmierci ojca przez godzinę nie było kontaktu. W momencie śmierci ojca życie powoda przewróciło się do góry nogami, musiał stać się dorosły i pracować dorywczo. Po śmierci ojca powód nie chciał wychodzić z domu, przestał być częścią środowiska i korzystał z pomocy pedagoga szkolnego oraz psychologa. Powód odwiedza grób ojca, siada na ławce przy grobie i rozpamiętuje śmierć ojca. Powód zarabia najniższą krajową.

(dowód: zeznania świadka T. S. k.45 od 00:41:58 do 00:58:34).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa umowa, z tym że w przypadku umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów, umowa stron nie może wprowadzać dalej idących ograniczeń zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela niż wynikający z przepisów prawa regulujących ten stosunek prawny.

W niniejszej sprawie bezspornym jest fakt odpowiedzialności cywilnej pozwanego za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, a także zaistnienia zdarzenia drogowego w okresie obowiązywania tej umowy.

Dochodzone w niniejszej sprawie należności obejmowały roszczenia powoda o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z powodu śmierci ojca oraz odsetki z od dnia 9.05.2015 r.

Wprowadzony ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008, nr 116, poz. 731) do systemu prawnego art. 446 § 4 k.c., który wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 roku, stanowi realizację zgłoszonego w nauce postulatu przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Obecnie zakres szkód, których naprawienia mogą domagać się pośrednio poszkodowani, jest stosunkowo szeroki. Ustanowienie przez ustawodawcę tej szczególnej regulacji, wyłącza potrzebę szerokiej interpretacji art. 446 § 3 k.c., tj. uwzględniania elementów szkody niemajątkowej w ramach odszkodowania zasądanego z tytułu istotnego pogorszenia sytuacji życiowej oraz odwoływania dla kompensacji krzywdy najbliższych członków rodziny zmarłego do szczególnego rodzaju dobra osobistego w postaci więzi rodziców z dzieckiem (art. 23 i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.), gdy uszczerbek o charakterze niematerialnym jest objęty hipotezą normy zwartej w art. 446 § 4 k.c.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, iż do zdarzeń sprzed nowelizacji kodeksu cywilnego, wprowadzającej do niego przepis art. 446 § 4 k.c., to jest do zdarzeń mających miejsce w okresie przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, istnieje możliwość dochodzenia zadośćuczynienia za zerwanie szczególnie silnej więzi rodzinnej na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 § 1 k.c., tj. w oparciu o przepisy o ochronie dóbr osobistych oraz że odpowiedzialność ta mieści się w ramach art. 34 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (vide: wyrok s.apel.w Gdańsku z 2013-05-08, I ACa 144/13).

Przedmiotowy wypadek zaistniał w warunkach uzasadniających przyjęcie odpowiedzialności osoby, której odpowiedzialność odszkodowawcza w ruchu pojazdów mechanicznych objęta była ubezpieczeniowym ryzykiem pozwanego.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z 29 października 2013 r. (III CZP 50/13, OSNC 2014/4/35), że roszczenie pokrzywdzonego o naprawienie szkody, wynikłej ze zbrodni lub występku, wyrządzonej w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, których tożsamości nie ustalono (art. 98 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 109a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), przedawnia się na podstawie art. 442¹ § 2 k.c. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że w sytuacjach, w których nie ustalono tożsamości sprawcy wypadku komunikacyjnego, poszkodowany jest pozbawiony możliwości uzyskania rekompensaty szkody na osobie i mieniu od sprawcy wypadku lub jego ubezpieczyciela,

świadczącego ochronę ubezpieczeniową na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Rozwiązanie ustawowe, przyjęte w art. 98 ust. 1 pkt 1 i 2 u.u.o., jest więc wyrazem zasługującego na aprobatę uprzywilejowania osób poszkodowanych wypadkami komunikacyjnymi, uzasadnionego masowością zagrożenia, powodowanego przez ruch pojazdów mechanicznych, rodzajem narażonych dóbr człowieka (życie i zdrowie), poważnymi, nieraz drastycznymi następstwami wypadków komunikacyjnych, a także trudnościami w uniknięciu szkód komunikacyjnych, nawet przy racjonalnym i prawidłowym zachowaniu poszkodowanego. Pogląd przeciwny, prezentowany przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz przez część orzecznictwa, zgodnie z którym niemożność ustalenia osoby sprawcy wypadku komunikacyjnego wyłącza możliwość przypisania mu przestępstwa i w konsekwencji przyjęcie dłuższego terminu przedawnienia roszczeń odszkodowawczych, wynikłych z wypadku, neguje w istocie gwarancyjną rolę Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Pogarsza w niczym nie uzasadniony sposób sytuację osób pokrzywdzonych przestępstwami przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnionymi przez niezidentyfikowanych sprawców, zwłaszcza przy uwzględnieniu, że ofiary wypadków komunikacyjnych spowodowanych przez ustalonych sprawców mogą dochodzić zaspokojenia szkody od sprawcy lub ubezpieczyciela jego odpowiedzialności cywilnej w ciągu dwudziestu lat od dnia wypadku. Należy przy tym podkreślić, że ciężar wykazania okoliczności faktycznych oraz przedstawienia dowodów pozwalających na zrekonstruowanie przez sąd orzekający strony przedmiotowej i podmiotowej czynu sprawcy wypadku komunikacyjnego, którego tożsamości nie ustalono i umożliwiających zakwalifikowanie tego czynu jako przestępstwa, spoczywa, zgodnie z ogólnymi regułami, na pokrzywdzonym.

Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej. Uprawnionym do uzyskania tego świadczenia jest wyłącznie najbliższy członek rodziny. Aby ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, należy stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym. Na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołane śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem jego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli pełnionej w rodzinie przez osobę zmarłą, stopnia, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 roku, III CZP CSK 279/2010).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że nie sposób precyzyjnie określić rozmiaru szkód emocjonalnych związanych z utratą bliskiej osoby. Nie oznacza to jednak, że sąd w postępowaniu o zadośćuczynienie jest całkowicie pozbawiony możliwości określenia rozmiaru cierpienia i kwoty koniecznej do ich zadośćuczynienia. Rozstrzygając w przedmiocie zadośćuczynienia sąd musi rozważyć całokształt okoliczności sprawy, należy więc brać pod uwagę zarówno obiektywne okoliczności świadczące o rozmiarze krzywdy, tak jak stopień pokrewieństwa, wiek zmarłego i poszkodowanego, indywidualne stosunki między zmarłym z członkiem rodziny, ale także okoliczności, które mogą mieć wpływ na indywidualne cechy pokrzywdzonego jak np. stopień nasilenia cierpienia emocjonalnych, ich charakter i czas trwania. Zadośćuczynienie ma bowiem za zadania wynagrodzić doznaną krzywdę, a zatem jej wysokość nie może być oderwana od tych okoliczności, nie chodzi tu bowiem o wynagrodzenie samej przedwczesnej śmierci członka rodziny, ale o zadośćuczynienie doznaney krzywdy (takie stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 roku sygn.. akt VI ACa 862/13).

O tym kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Aby więc ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (wyrok SN z 03 czerwca 2011 r. III CSK 279/10 - LEX nr 898254).

Z ustalonych okoliczności wynika, ojciec powoda poświęcał mu czas i uwagę. Powód z ojcem wspólnie pracowali w sadzie, ojciec przygotowywał go do życia i pomagał mu w odrabianiu lekcji. Opisane relacje świadczą zdaniem sądu o więzi emocjonalnej łączącej powoda z zmarłym B. S. i niewątpliwie więzi te zostały zerwane wraz z jego śmiercią.

W oparciu o ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny sąd uznał, że między B. S. a jego synem P. S. istniała silna więź emocjonalna, uzasadniająca w sposób oczywisty zakwalifikowanie ich do najbliższych sobie członków rodziny.

Wiek małoletniego wtedy powoda uzasadnia stwierdzenie, że na swój wtedy sposób przeżywał śmierć ojca, stał się zamknięty, trauma z powodu śmierci ojca trwa do dnia dzisiejszego. Powód musiał korzystać z pomocy pedagoga szkolnego oraz psychologa. Powód odwiedza grób ojca, siada na ławce przy grobie i rozpamiętuje śmierć ojca.

Należy zgodzić się z poglądem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, że norma przepisu art. 446 § 4 k.c. w żadnym razie nie uzależnia wysokości zadośćuczynienia od konieczności zaistnienia jedynie okoliczności świadczących o patologicznym przebiegu żaloby, czy też ujawnienia się u poszkodowanego jakichkolwiek schorzeń, czy też rozstroju zdrowia psychicznego. Te bowiem, o ile zaistnieją podlegają rekompensacie w ramach innych roszczeń objętych treścią przepisu art. 446 § 3 k.c. i art. 445 k.c. (por.: wyrok s.apel. z 2014-03-05 we W., I ACa 73/14).

Zatem również emocjonalnie przeżycie śmierci ojca adekwatnie do wieku powoda, w sposób typowy uzasadnia roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę związaną z zerwaniem więzi z rodzicem.

Krzywda powoda wyraża się więc w poczuciu braku ojca, tęsknocie za nim, w jego nieobecności w dalszym jego życiu, w procesie jego wychowania i rozwoju.

W tym miejscu wskazać należy, że utrata osoby najbliższej zawsze łączy się z bólem i cierpieniem. Intensywność jednak przeżyć z tym związanych jest różna i musi być wzięta pod uwagę przy ustaleniu wysokości świadczenia.

Powód mocno przeżył śmierć ojca o czym świadczą wiarygodne zeznania jego brata T. S..

Kwota zadośćuczynienia musi być odpowiednia również w tym sensie, że stanowić winna odczuwalną ekonomiczną wartość, która przyniesie powodowi równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, realizując też kompensacyjny charakter zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie nie może być wygórowane i nie może stanowić źródła nieuzasadnionego wzbogacenia się na śmierci osoby najbliższej.

W zakresie roszczeń powoda nie ustalono sposobu przeżywania śmierci ojca w rozmiarze ponad przeciętną miarę cierpienia zazwyczaj związanych ze śmiercią osoby najbliższej, mógł on też liczyć na wsparcie ze strony matki i dziadków oraz uzyskał pomoc pedagogiczną i psychologiczną. Nie bez znaczenia pozostaje również jego młody wiek w chwili śmierci ojca. Ustalone w niniejszej sprawie okoliczności, zarówno te obiektywne jak i dotyczące indywidualnych odczuć pokrzywdzonego, uzasadniają jego roszczenie. W celu jednak nadania zadośćuczynieniu charakteru kompensacyjnego, w ocenie sądu przyjęcie tego świadczenia na poziomie kwoty 43.000 złotych, na rzecz powoda jest uzasadnione okolicznościami przedmiotowej sprawy jak i adekwatne do realiów społecznych, przeciętnej stopy życiowej i sytuacji majątkowej powoda.

Żądana kwota dodatkowego zadośćuczynienia w wysokości 73.000 zł zdaniem sądu jest wygórowana, biorąc pod uwagę zarówno natężenie cierpienia, ich długotrwałość jak i sytuację materialną powoda. Powód w sposób adekwatny do wieku i normalny, w tego typu sytuacjach, przeżywał stratę ojca. Natomiast kwota zadośćuczynienia ma za zadanie kompensację cierpienia i wyrównanie utraty więzi z ojcem i nie może być źródłem nieuzasadnionego wzbogacenia się powoda. Powód otrzymał też od pozwanego odszkodowanie za znaczne pogorszenie jego sytuacji życiowej.

Przy miarkowaniu wysokości zadośćuczynienia sąd uwzględnił również wypłacone powodowi przez (...) S. A. w W. decyzją z 8.05.2015 r. 7.000 zł zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Zauważyć należy, że pozwanemu została zgłoszona szkoda z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę w wysokości 100.000 zł i decyzją z 8.05.2015 r. na podstawie art. 448 k.c. wypłacił powodowi 7.000 zł z tytułu zadośćuczynienia.

W ocenie sądu łączna kwota 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru cierpień powoda i wyrównania jego krzywdy niematerialnej.

W zakresie terminu wymagalności roszczenia, a co za tym idzie początkowej daty zasądzonych odsetek, sąd przyjął, że co do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę pozwany winien je uiścić od upływu 30 dnia od zgłoszenia szkody pozwanemu.

Pozwany miał zatem możliwość przy uwzględnieniu 30-dniowego terminu rozpatrzyć żądanie powoda, przyznając mu tytułem zadośćuczynienia odpowiednią kwotę. Świadczenie winno być więc wypłacone w terminie wynikającym z art. 817 k.c. i uregulowań zawartych w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Z okoliczności sprawy, w szczególności twierdzeń pozwanego, nie wynika, aby nie był w stanie dotrzymać 30-dniowego terminu do ustalenia okoliczności niezbędnych do wypłaty świadczenia. Należy więc uznać, że zgłoszone roszczenie pozwany winien był rozpatrzyć w terminie 30 dni (brak podstaw, aby uznać konieczności przedłużania tego okresu o kolejne 14 dni). Po upływie 30 dni od zgłoszenia roszczenia wystąpiła więc sytuacja uzasadniająca zasądzenie roszczeń odsetkowych na rzecz powódki (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2010 roku w sprawie II CSK 434/09).

Zatem należało uznać za zasadne żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia następnego po decyzji pozwanego przyznającej powodowi zadośćuczynienie w kwocie 7.000 zł 8.05.2015 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie przepisu art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 43.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 9.05.2015 r. i w pozostałym zakresie roszczenie oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie.